

KNJIGE ZA ZIMSKÉ VEČERE

Zahtevajte seznam naše založbe, dobite ga brezplačno! Tam si lahko izberete knjige vseh vrst, zabavne in poučne! Pišite Tiskarni sv. Cirila v Mariboru ali v Ptuj!

krat požarna nesreča in se jima ubil najljubši sin na domačem štednju, vendar polno zaupanja v božjo pomoč. S sosedi sta bila vedno v najboljšem soglasju in kjer sta le mogla, sta nudila svojo pomoč. Sprevidena s sv. zakramenti zapuščata hčerko Jožefo, ki je poročena, in sina Lojzeta, ki pa je še neporočen, dasiravno star že 49 let, kateremu prepuščata svoje posestvo. Lojze in Jožefa! Zgubila sta dobre starše, ne žalujta — šla sta po večno plačilo. Svojo ljubezen do umrlih staršev pokažite s svojim dobrim, treznim in krščanskim življenjem. Stopajta po stopinjah svojih staršev, ker je tedaj bosta enkrat uživala z njimi večno srečno življenje. Dobrima zakoncema naj sveči večna luč!

Laško. Pretekli teden smo spremlili k večnemu počitku gospo Jožefo Selič, posestnico v Laškem. Pokojnica je bila rojena leta 1871 na Lavi 19, šupnja Celje, in je bila v Laškem od leta 1896, ko se je poročila z uglednim pekovski mojstrom g. Ivanom Selič. Pokojnico so dičile posebno njene pridne roke in pa plemenito srce, katero je bilo vedno odprto tudi za druge, zlasti za uboge. Zadnja leta pa je izgubila popolnoma vid in smrt jo je rešila tukajšnjega trpljenja ter prenesla v večno življenje. Pokoj njeni duši — sorodnike pa naj tolaži Bog!

Št. Andraž pri Velenu. Ali je mogoče? Ali je resnica ali samo privid? Da bi dobra Bolčinova mati, ki je še nedavno bila živahna in vesela, ki je še vedrega lica hodila okrog ter skrbno gospodinjila svoji družini — da bi ona odšla od nas? Vedeli smo sicer, da je pred kratkim zbolela in da je iskala zdravja v bolnišnici, toda da nas bo zapustila — tega si ni mislil nihče. Saj nismo mogli doumeti, da bi se moglo to zgoditi. Pa vendar je res. Bolčinove matere ni več. Umrila je bila žena in mati, kakršnih je malo. Zvesta in ljubeča žena svojemu možu, vzorna mati svojim otrokom, skrbna in marljiva gospodinja svojemu domu. Zajokali so ob njeni smrti zvonovi pri fari v št. Andražu, zaplakali so zvonovi na Gori Oljki. Preko polj in gozdov je odmevala žalostna pesem zvonov, ki so oznanjali vest, da ni več one dobre gostinčarke, ki je nekdanj toliko tisočem ljudem, ki so romali na Goro Oljko, v cerkveni hiši za mal denar postregla z dobro jedjo in pijačo. Pogrešali jo bodo številni siromaki, saj so vrata Bolčinove hiše bila odprta vsakemu, ki je bil potreben pomoči. Bila je v življenju kakor sonce, okoli katerega se suče vse naše življenje, ki ogreva zemljo in preganja temo. Bila je jasna, kakor nebo v najniškem jutru, brez najmanjšega oblaka in temnih peg. Sedaj pa je blaga mamica mrtva... Še po smrti je igral na njenih ustnih smehljaj, ki ga je vtisnila njena čista duša, ko se je ločila s tega sveta. Bila je tako lepa, ko je ležala na mrtvaškem odru, obdana od lučk gorečih sveč med venc in šopki rož! Saj se je zdelo, kakor da ni mrtva, da samo spi ter sniva blažene sanje po težkem in napornem trpljenju. Kajti z nasmehom na ustnicah umirajo samo čisti in pravični ljudje. Nekje je Cankar zapisal: »Kadar se tiho zapro duri za življenjem, izreče več svojo pravično in neizprosno sodbo; in ta sodba je z različnimi črkami napisana na čelu, na licih in ustnih.« — Spremlili smo na njeni zadnji poti njo, ki smo jo vsi radi imeli, ki smo jo vsi zelo čislali in spoštovali. Položili smo k večnemu počitku delavno mamo, ki v življenju ni poznala pokoja ter brezdelja; v

naših srcih pa sta bila žalost in obup. Še sonce se je skrilo za temne oblake, ki so pošiljali na zemljo deževne kaplje kakor ogromne solze, da se je zdelo, kakor da še narava joče in sočustvuje s plakajočimi otroci. Nov grob je nastal na pokopališču in to je grob verne Bolčinove matere! Zaprla so se njegova vrata za njo, ki je v življenju trpela in delala, da bi njen dom velik in

lep postal. Ob grobu pa plakajo njeni domači, ker jih je vezala z materjo vez nesebične in požrtvovalne ljubezni. Težko pogrešamo vsakogar, ki ga smrt loči od nas; toda najtežje pa pogrešamo mater. Tolaži nas pa zavest, da ta ločitev ne bo trajala večno in da se zopet snidemo v boljšem in srečnejšem življenju. Draga mati! Naj Ti tišine groba ne moti šum sveta!

Slovenska Bistrica. Zadnji »Slov. gospodar« je prinesel dopis iz Tinja in Venčesla o priključitvi okolice z mestom. Tudi mi vemo, da je spojitve povzročila precej hude krvi med tistimi našimi meščani, ki so se jim že pri zadnjih volitvah sesuli politični stolčki. Tolažijo naj se s tem, da mora vse staro, bolno in gnilo prej ali slej umreti in da ne bo na škodo nikomur, če se naše javno življenje in gospodarsko stanje pomladi s svežo in nepokvarjeno kmečko krvjo. Ob tej priliki se bo vsaj marsikdo, ki je spojitvi nasproten, spet spomnil, da je še njegov oče ali pa celo on sam nekoč krave pasel.

Zbelovo pri Ločah. V naši starodavni vasi Zbelovo, nad katero čuvajo razvaline nekdanjega graha Plankenstein, v čigar področju se je v srednjem veku nahajala krvava rihta za okoliš od Celja do Ptujskega polja, menda že dolgo let ni bilo toliko razburjenja, kot v sredo 20. oktobra, ko nas je pognal požarni klic okoli ene ponoči na noge. Gorela je sredi vasi se nahajajoča hiša trgovca Kragelj Benedikta. Naša mlada galska četa menda še nikdar ni bila tako naglo zbrana kot v tem primeru. Že po preteku dobrih deset minut so padali prvi curki iz hrizgalne na goreči objekt, tako da so si iz nočnega spanja vzbujeni vaščani kmalu oddahnili, ker je bila večja nesreča hvala Bogu odstranjena. Mlada galska četa je bila letos petkrat pozvana na pomoč v bližnje okolišne kraje Gumzaj, Dole, Kukovič Vrh, Škrabl, Zg. Laže, Godec, Podpeč. Res se je pokazala potreba obstoja in je vredna, da ji prebivalstvo gre glede orodja na roke. Zahvaljujemo se tudi sosedi naši tovariši četi Loče, ki je prihitela s svojo motoriko na pomoč.

Ljutomer. V letošnjem letu beleži naša kronika precej požigov, o katerih se more misliti, da jih je podtaknil zloben človek. Zadnje nedeljo ob pol enajstih je izbruhnil požar v gospodarskem poslopju cerkvenega ključarja Franca Kovačiča na Cvenu. Vsi domači so še mirno spali, ko je bil skedenj že ves v plamenu. Zgoraj je do tal. V škedenju sta bila še dva naložena voza ajde in letošnje krme. Rešiti ni bilo ničesar mogoče. V neposredni bližini je še več gospodarskih objektov in še dva kupa slame, vse to pa so rešili vzorni evenski gasilci, ki so se trudili na vso moč, da so rešili vsaj hišni hram in živino. Sodelovalo je pri požaru še nekaj sosednjih gasilskih čet. K sreči je takrat deževalo in ni bilo vetrovno, kajti v nasprotnem primeru bi obstojala nevarnost, da se požar razširi po vsej vasi. — Pred kratkim so začeli zidarji zidati v Katoliškem domu malo dvorano. To dvorano smo že dolgo pričakovali. Sedaj bomo imeli krasen prostor, kamor bomo lahko vodili v zimskih dneh našo mladino, kjer bomo imeli predavanja. Prostor je namenjen tudi odraslim, kmetom, obrtnikom, delavcem in vsem, ki se želijo izobraziti. Vsak mora odobravati ta korak naše Okrajne posojilnice, da je izdelala ta načrt. Za Katoliškim domom pa je tukajšnja Vinarska zadruga zgradila zelo primerno trnico in sušilnico za sadje. Tudi v ostalem mestu se dela in popravlja. Trgovec Seršen je praj nepomembno poslopje prenovil v krasnem slogu, ki bo v kras in v ponos našemu mestu. Služilo bo privatnemu stanovanju.

Loka pri Zidanem mostu. Dobili smo električno napeljavo. Našo vas razsvetljujejo cestne svetilke. Naša občinska pota po okolici pa so v precej slabem stanju. Človek mora jako paziti ne samo ponoči, marveč tudi podnevi. Od vode napravljene grabe nam priča, da so bila prej tam pola. Gospodje od JNS so se trudili za novo pot od Pleša do Zidanega mosta. Toda le par metrov zgrajene poti sedaj priča, da je njihova pot vedno kratka ter da se vselej konča še mnogo pred polovico. Na merodajnih mestih se priporočamo za zboljšanje naših potov. — Tudi pri nas prav lepo napreduje fantovski odtsek prosvetnega društva, za kar se moramo zahvaliti posebno našemu g. voditelju. Fantje, le tako naprej v slog! ker v izobrazbi je moč. Bog živi!

Peter Rešetar rešetari.

Jim ne rata. JNSarji čakajo v Belgradu na vsako našo besedo, da bi jo lahko zavili in v svetlo svetlohlinstvu pokazali Srbom: Glejte izdajalce države! Pa so že nervozni postali, ker jim nič ne rata! Če se jim bo zgodila zaradi te jezice kakka nesreča, bom že sporočil, saj se bō slišalo, ko bodo počili.

Mladina JRZ je bila v Belgradu in jo je bilo nad 30.000. Svedea je JNS mislila, da ima samo ona mladino zbrano v raznih srajcah in je že hotela pregledati, če niso ti mladi — srajce preoblekli! Jaz vem, če bi si vsi njihovi srajčniki srajce preoblekli, pa bi jih le ne bilo 30.000.

JNS gre v JRZ! Tako je napisal bivši ban g. dr. Dinko Puc. On gre navadno pri JNS vedno naprej. Bomo videli!

Ne igraj se z orožjem! Zvedel sem, da se bō začelo z vajami z orožjem! Ti ljudje gotovo ne poznajo sv. pisma, kjer točno pava: Kdor z mečem okrog hodi, z mečem okoli pride!

Petletka! Imam celo vrsto znancev, ki jih tolaži poleg njihovega »prepričanja« tudi vera, edina vera, katero imajo: vera v petletko. Jaz jim danes izdam skrivnost, da imamo pa mi v JRZ napravljeno desetletko. Kaj pa bo zdaj?

Wilson zastrupljen! Sedaj po dolgem času se ugotovili, da je bil veliki ameriški predsednik ob prevratu s hrano zastrupljen. Za mene ni te nevarnosti, jaz bom kvečjemu JNS v želodcu — obležal.

Ptica selivka! Rdeča madridska vlada se že spet seli. Sedaj gre v Barcelono. Vsak izmed teh rdečih voditeljev ima svoje aeroplane pripravljene, kakor jih je imel general Belarmin pretekli teden, ko je pustil vso svojo rdečo vojsko, sam pa s petimi aeroplani odpeljal sebe, svojo družino in svoje bogastvo preko meje v Francijo. Mislim, da bo tudi vlada iz Barcelone šla kmalu za njim. Pripeljala se bo na Tezno pri Mariboru, kjer ji mariborski rdečkarji pripravljajo lep sprejem.

Strena se je zmešala v odboru za nevmešavanje v Londonu. Nihče je ne more več razmotati.

Uganka: Dve fronti sta na Kitajskem, Kitajcev je 50.000, Japoncev je 50.000. Vsak dan pa jih pada 100.000. Vojskujejo pa se že več mesecev. — Koliko je še živih?

Huda šola! Nemčija je vpeljala hudo šolo, šola stradanja. Za vsak slučaj se morajo že sedaj navaditi, da bodo jedli le enkrat na dan in še to vse brez masti. V Nemčiji zato neprestano raste ljubezen do naših — prašičev!